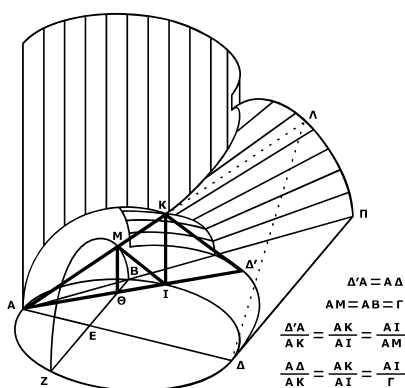

Textfonts

Textfonts based on early editions of greek works

- AVDIRA:** Demetrios Damilas (late 15th c.)
- ANAKTORIA:** Claude Garamond (1480-1561)
- ALEXANDER:** Alexander Wilson (1714-1786)
- ASEA:** Firmin Didot (1764-1836) & Teubner
- AROANIA:** Victor Julius Scholderer (1880-1971)

Textfonts, version 13.00, March 2020

free strictly for personal, non-commercial use
available under the general UFAS licence

UNICODE FONTS FOR ANCIENT SCRIPTS
GEORGE DOUROS

Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων καὶ τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας καταστησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐτυχίας οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἤξιωσαν, τοῖς δ' ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἰδίᾳ πονήσασι καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖν δύνασθαι, 2 τούτοις δ' οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένειμαν: ὦν εἰκὸς ἦν αὐτοὺς μᾶλλον ποιήσασθαι πρόνοιαν: τῶν μὲν γὰρ ἀθλητῶν δις τοσαύτην ῥώμην λαβόντων οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις, ἐνὸς δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος ἅπαντες ἂν ἀπολαύσειαν οἱ βουλόμενοι κοινωνεῖν τῆς ἐκείνου διανοίας. 3 οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας εἰλόμην ῥαθυμεῖν, ἀλλ' ἱκανὸν νομίσας ἀθλον ἔσεσθαι μοι τὴν δόξαν τὴν ἀπ' αὐτοῦ λόγου γενησομένην ἤκω συμβουλεύσων περὶ τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τῆς ὁμονοίας τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, οὐκ ἀγνοῶν ὅτι πολλοὶ τῶν προσποισαμένων εἶναι σοφιστῶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὠρμησαν, 4 ἀλλ' ἅμα μὲν ἐλπίζων τοσοῦτον διοίσειν ὥστε τοῖς ἄλλοις μηδὲν πώποτε δοκεῖν εἰρησθαι περὶ αὐτῶν, ἅμα δὲ προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων, οἵτινες περὶ μεγίστων τυγχάνουσιν ὄντες καὶ τοὺς τε λέγοντας μάλιστ' ἐπιδεικνύουσι καὶ τοὺς ἀκούοντας πλεῖστ' ὠφελούσιν, 5 ὦν εἷς οὗτός ἐστιν. ἔπειτ' οὐδ' οἱ καιροὶ πω παρεληλύθασιν, ὥστ' ἤδη μάτην εἶναι τὸ μεμνησθαι περὶ τούτων. τότε γὰρ χρὴ παύεσθαι λέγοντας, ὅταν ἢ τὰ πράγματα λάβῃ τέλος καὶ μηκέτι δέη βουλευέσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ τὸν λόγον ἴδη τις ἔχοντα πέρας, ὥστε μηδεμίαν λελεῖφθαι τοῖς ἄλλοις ὑπερβολήν.

I can see by my watch, without taking my hand from the left grip of the cycle, that it is eight-thirty in the morning. The wind, even at sixty miles an hour, is warm and humid. When it's this hot and muggy at eight-thirty, I'm wondering what it's going to be like in the afternoon.

In the wind are pungent odors from the marshes by the road. We are in an area of the Central Plains filled with thousands of duck hunting sloughs, heading northwest from Minneapolis toward the Dakotas. This highway is an old concrete two-laner that hasn't had much traffic since a four-laner went in parallel to it several years ago. When we pass a marsh the air suddenly becomes cooler. Then, when we are past, it suddenly warms up again.

I'm happy to be riding back into this country. It is a kind of nowhere, famous for nothing at all and has an appeal because of just that. Tensions disappear along old roads like this. We bump along the beat-up concrete between the cattails and stretches of meadow and then more cattails and marsh grass. Here and there is a stretch of open water and if you look closely you can see wild ducks at the edge of the cattails. And turtles... There's a red-winged blackbird.

Avdira

The first edition of Isocrates, edited by Demetrius Chalcondyles, was published by Uldericus Scinzenzeler & Sebastianus de Ponte Tremolo, in 1493 in Milan. It was set in letters cut in 1481 by Bonus Accursius, copying the older elements of Demetrius Damilas. A digital revival was prepared by Ralph P. Hancock for his Milan (Mediolanum) font in 2000.

Η πρώτη έκδοση του Ισοκράτη, επιμέλεια Δημήτριου Χαλκοκονδύλη, έγινε από τους Uldericus Scinzenzeler & Sebastianus de Ponte Tremolo, το 1493 στο Μιλάνο. Χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία του Bonus Accursius από το 1481, αντιγράφοντας τα λίγο παλαιότερα του Δημήτριου Δαμηλά. Ο Ralph P. Hancock ετοίμασε μια ψηφιακή αναβίωση για τη γραμματοσειρά του Milan (Mediolanum) το 2000.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. 2 οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. 3 πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. 4 ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων· 5 καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. 6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· 7 οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεῦσωσιν δι' αὐτοῦ. 8 οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. 9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. 10 ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. 11 εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. 12 ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, 13 οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. 14 Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. 15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγεν λέγων, Οὗτος ἦν ὃν εἶπον, Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν.

Right Honourable,

Whilst we studie to be thankful in our particular, for the many fauors we haue receiued from your L.L. we are falne vpon the ill fortune, to mingle two the most diuerse things that can bee, feare, and rashnesse; rashnesse in the enterprize, and feare of the sucresse. For, when we valew the places... There is a great difference, whether any Booke choose his Patrones, or finde them: This hath done both. For, so much were your L.L. likings of the severall parts, when they were acted, as before they were published, the Volume ask'd to be yours. We haue but collected them, and done an office to the dead, to procure his Orphanes, Guardians; without ambition either of selfe-profit, or fame: onely to keepe the memory of so worthy a Friend, & Fellow aliue, as was our SHAKESPEARE, by humble offer of his playes, to your most noble patronage. Wherein, as we haue iustly obserued, no man to come neere your L.L. but... In that name therefore, we most humbly consecrate to your H.H. these remaines of your servant Shakespeare; that what delight is in them, may be euer your L.L. the reputation his, & the faults ours, if any be committed, by a payre so carefull to shew their gratitude both to the liuing, and the dead, as is

Your Lordshippes most bounden,

JOHN HEMINGE.
HENRY CONDELL.

Anaktoria

Claude Garamond (1480-1561) designed 'grecs du roi' between 1541 and 1544, following the handwriting of Angelo Vergetio, commissioned by king Francis I of France, for the exclusive use by the Imprimerie Nationale in Paris. Mindaugas Strockis prepared a modern digital version of 'grecs du roi' in 2001. Latin letters have been digitized directly out of the titles and front pages of the 1623 "First Folio Edition of Shakespeare". Scott Mann and Peter Guither prepared a modern version for 'The Illinois Shakespeare Festival' in 1995.

Ο Claude Garamond (1480-1561) σχεδίασε τα 'grecs du roi' μεταξύ 1541 και 1544, με πρότυπο τη γραφή του Άγγελου Βεργίκιου, κατά παραγγελία του βασιλέα της Γαλλίας Φραγκίσκου Α', προς χρήση από το Εθνικό Τυπογραφείο στο Παρίσι. Ο Mindaugas Strockis εξέδωσε μια σύγχρονη ψηφιακή έκδοση το 2001. Τα λατινικά προέρχονται από τους τίτλους της πρώτης έκδοσης του Shakespeare το 1623. Οι Scott Mann και Peter Guither ετοίμασαν μια νέα έκδοση για το φεστιβάλ Shakespeare στο Illinois το 1995.

Ὁ ἥρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. Ἐνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιάλι, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλή καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

I can see by my watch, without taking my hand from the left grip of the cycle, that it is eight-thirty in the morning. The wind, even at sixty miles an hour, is warm and humid. When it's this hot and muggy at eight-thirty, I'm wondering what it's going to be like in the afternoon.

In the wind are pungent odors from the marshes by the road. We are in an area of the Central Plains filled with thousands of duck hunting sloughs, heading northwest from Minneapolis toward the Dakotas. This highway is an old concrete two-laner that hasn't had much traffic since a four-laner went in parallel to it several years ago. When we pass a marsh the air suddenly becomes cooler. Then, when we are past, it suddenly warms up again.

I'm happy to be riding back into this country. It is a kind of nowhere, famous for nothing at all and has an appeal because of just that. Tensions disappear along old roads like this. We bump along the beat-up concrete between the cattails and stretches of meadow and then more cattails and marsh grass. Here and there is a stretch of open water and if you look closely you can see wild ducks at the edge of the cattails. And turtles... There's a red-winged blackbird.

Alexander

Alexander Wilson (1714-1786), a Scottish doctor, astronomer and type founder, designed the greek type for an edition of Homer's epics, published in 1756-8 by Andrew and Robert Foulis, printers to the University of Glasgow. A modern revival, Wilson Greek, has been designed by Matthew Carter in 1995. Peter S. Baker also uses it in his Junicode font for medieval scholars in 2006.

Ο Alexander Wilson (1714-1786), ένας σκώτος ιατρός, αστρονόμος και χαράκτης, σχεδιάστηκε τα ελληνικά για μία έκδοση του Ομήρου, στα 1756-8, από τους Andrew και Robert Foulis, τυπογράφους του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης. Ένας σύγχρονος επανασχεδιασμός της έγινε από τον Matthew Carter το 1995. Ο Peter S. Baker την επαναφέρει στην Junicode το 2006.

Ὁ ἥρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. "Ἐνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιαλὶ, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ὁ ἥρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. "Ἐνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιαλὶ, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ὁ ἥρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. "Ἐνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιαλὶ, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Ὁ ἥρεμος γενειοφόρος, πῆρε τὸ προσωπεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμω. Δὲν τὸ φόρεσε. Τὸ πρόσωπό του λίγο - λίγο μεταμορφώνεται. Γίνεται πιὸ νέο, πιὸ θετικό, πιὸ παρόν. Σὰ ν' ἀντιγράφει τὸ προσωπεῖο. Μεγάλη παύση κι ἀναμονή. "Ἐνα ἄστρο ἔπεσε... Κάτω, στ' ἀκρογιαλὶ, ἀκούγεται τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν, ἓνα ἀπροσποίητο, λαϊκὸ τραγούδι, περικλείοντας σκοινιά, κατάρτια, κωπηλάτες, ἄστρα, πίκρα πολλὴ καὶ λεβεντιὰ καὶ καρτερία, ὅλη τὴ σκοτεινὴ, σπιθόβολη θάλασσα, ὅλη τὴν ἀπεραντοσύνη, σὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Ἴσως νᾶταν τὸ ἴδιο τραγούδι, πού, ἀπὸ ἄλλο δρόμο, εἶχε γνωρίσει κι ὁ Ἐρημίτης. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του... Κ' ἐκεῖνο τὸ προσωπεῖο εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ πάνω, στὰ βράχια, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ, λαμπυρίζοντας κι αὐτὸ μὲς στὴ μυστηριώδη μακαριότητα τῆς νύχτας, μὲ μιὰ παράξενη, ἀκατανόητη κατάφαση.

Asea

An étude on the dominant typeface of greek typography. Firmin Didot (1764-1836) designed his greek type in 1805 and it was cut by Walfard & Vibert. The typeface, together with a complete printing house, was donated in 1821 to the new greek state by Didot's son, Ambroise Firmin Didot (1790-1876).

Μία μελέτη στην κυρίαρχη γραμματοσειρά της ελληνικής τυπογραφίας. Ο Firmin Didot (1764-1836) σχεδίασε τα ὀρθια ελληνικά το 1805 και τα χάραξαν οι Walfard & Vibert. Τη γραμματοσειρά, μαζί με ἓνα πλήρες τυπογραφεῖο, δώρησε στο νεοσύστατο ελληνικὸ κράτος ο γιὸς του Didot, Ambroise Firmin Didot (1790-1876).

